

Jammertonen stod stadig og ventede på at komme over lyskrydset for at se hvem eller hvad, der stod på den anden eller ene side (se afsnit_21).

På en ene eller anden side stod så lille *BeatIna* og ventede på, at lyssignalet skulle skifte (se afsnit_20).

Som helt lille og uden navn skulle *BeatIna* faktisk have heddet noget andet – Mette -, men der var vist nok nogle RØDder, der havde en Klemme på Mette, så derfor kom *BeatIna* til at hedde *BeatIna*.

BeatIna havde haft en svær fødsel, så forældrene måtte tilkalde hjælp fra den lokale samfundshjælper, for at fødslen kunne gå glat.

Lige fra kapselben havde *BeatIna* haft en stor lyst til at frigive sin røst. Den allerførste sang, hun forsøgte at udøve for sine forældre, var ”Solen er så RØD mor”, men da ingen af forældrene kunne genkende hverken sang eller melodi, sagde de til hinanden, at hun nok måtte være et unikum på en eller anden mærkværdig måde, thi ude på marken var det alligevel som om, at de RØDe malkekøer nikkede genkendende til sangen, for det lød som om, at køerne svarede mu-u-h-ligvis, når lille *BeatIna* udøvede sin spæde røst. De sortbrogede lod bare som ingenting... De var måske også født farveblinde som kalve? Det var faktisk kun den gamle olme tyr, der så RØDt en gang imellem, så det var svært at tage den ved hornene... (også Kap det gode Horn...).

(det var en lang "smøre", så resten af afsnit_22 bliver afsnittet lidt bedre...)

BeatIna kom så i den såkaldte RØDe skole, for - som forældrene sagde – solen står op i øst. De vidste vist ikke, at de RØDe indianere reelt set boede i vest, men det kom jo også an på, hvilken retning og hvor langt man kigger til siderne. Hvis det havde været Nord & Syd skulle man jo bare nikke – alt afhængig af, hvordan man stod...

Den RØDe skole havde – underligt nok – besvær med afstandsbedømmelsen, hvorfor den blev en smule gul, selvom de hver morgen læste i Mao's ”den lille RØDe”, som var gul – meget gul og tæt på ”den gyldne”...

Efter nogle hårde skoleår gad lille *BeatIna* ikke længere, så hun bRØD ud midt i et frikvarter, hvor gårdvagten, der blev kaldt ”RØDkælk”, fordi han kunne lide vintersport uden sne og var næbbet, kiggede til den ene eller den anden side.

Der stod hun så helt alene og turde ikke gå hjem. ”Jeg må ud i den store verden”, sagde lille *BeatIna* til sig selv og begyndte at danse lidt mens hun gik ud over sø og land. ”Dette må være det, man kalder at gå på valsen”, tænkte hun og valsede videre mod det ukendte.

De, hun mødte, var alle i nogle køretøjer. Der var både totaktere og firtaktere, så hun kunne ikke gå i takt, fordi hun gik på valsen. I stedet begyndte hun så at synge lidt for sig selv uden at opdage, hvor hun gik hen.

Efter et stykke tid og valsen blev lille *BeatIna* en smule sulten. ”Jeg kunne godt bruge en dejlig stor RØD bøf lige nu”, tænkte hun og kiggede sig omkring, men der var ingen RØDe bøffer i nærheden, så *BeatIna* måtte nøjes med at finde og spise nogle vilde RØDe skovjordbær og skovhindbær.

”Hvorfor mon man kalder dem vilde?”, tænkte hun, ”for de virker da stille og rolige, så de må da være tamme”.

Efter lidt videre gåen på valsen stoppede lille *BeatIna* så op et besynderligt sted, for der var en lyskurv, der lyste RØDt.

hvad sidenhen skete, henhører til et treogtyvende” afsnit.